

Tôi Nhớ Xanh Màu Áo Tôi Nhớ Vàng Màu Hoa

Mấy hôm nay rét đậm,
Mùa Đông! Trời mùa Đông!
Tôi hay nhìn mênh mông
và...nghe mình thật lạnh!

Tôi ở nơi hiu quạnh
buồn cứ buồn quanh quanh,
thấy gì cũng mong manh
như...hoa vàng trước ngõ!

Có bài thơ tôi nhớ
từ hồi trẻ, dễ thương
Chỉ bốn câu mà...buồn!
Ờ...để tôi chép nhé:

"Trời đất ôi buồn như cỏ khô
Này anh! Em cũng tự sương mù.
Khi về tay nhỏ che trời rét,
Nghe giá băng mòn hết tuổi thơ..."

Tác giả: Trần Thy Nhã Ca
Bài đăng trên Hiện Đại,
hồi xưa, tôi hồi ấy,
chờ nhập ngũ từng ngày...

Hồi tôi là chàng trai,
"ngươi con trai" mới lớn,
đi dạy học quá sớm,
không lo chuyện áo cơm...

Chắc chắn có một hôm
sẽ nhận lệnh nhập ngũ,
sẽ buồn như chim cú
mở mắt canh đêm trường...

Thơ Nhã Ca dễ thương
ở lòng tôi mãi mãi...
mấy mươi năm nhớ lại
bây giờ...đang mùa Đông!

"Đời sống ôi buồn như cỏ khô
Này anh! Em cũng tự sương mù!
Khi về tay nhỏ che trời rét,
Nghe giá băng mòn hết tuổi thơ!"

Tôi nhớ quá học trò.
Tôi chỉ còn thương mến...
những cái nhìn lưu luyến:
"Thầy đi! Chào các em!".

Từ nay, câu đó "quen"
chờ tôi ngày nhắm mắt.
Tôi không theo đạo Phật
vẫn hiểu chữ Vô Thường!

*Trời mùa Đông thật buồn
khi không tôi mờ ảo...
Tôi nhớ xanh màu áo
Tôi nhớ vàng màu hoa...*

Trần Vấn Lệ